

Tožena stranka: Kraljevina Španija (zastopnik: J.M. Rodríguez Cárcamo, zastopnik)

Predmet

Neizpolnitev obveznosti države – Kršitev člena 2 in člena 4(1) in (2) Šeste direktive 77/388/EGS Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL L 145, str. 1) – Davčni zavezanci – Dejavnosti in transakcije, ki jih opravljajo „registradores de la propiedad“

Izrek

1. Kraljevina Španija, s tem da je storitve, ki so jih „registradores de la propiedad“ kot likvidatorji urada za likvidacije na hipotечnem območju (oficina liquidadora de distrito hipotecario), opravljali za avtonomno skupnost, oprostila plačila davka na dodano vrednost, ni izpolnila obveznosti iz členov 2 in 4(1) in (2) Šeste direktive Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero.
2. Kraljevini Španiji se naloži plačilo stroškov.

(¹) UL C 171, 5.7.2008.

Sodba Sodišča (drugi senat) z dne 12. novembra 2009 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Korkein hallinto-oikeus – Finska) – TeliaSonera Finland Oyj proti iMEZ Ab

(Zadeva C-192/08) (¹)

(Sektor za telekomunikacije — Elektronske komunikacije — Direktiva 2002/19/ES — Člen 4(1) — Omrežja in storitve — Sporazumi o medomrežnem povezovanju med telekomunikacijskimi podjetji — Obveznost pogajanj v dobri veri — Pojem operater javnih komunikacijskih omrežij — Člena 5 in 8 — Pristojnost nacionalnih regulativnih organov — Podjetje, ki nima pomembne tržne moči)

(2010/C 11/04)

Jezik postopka: finsčina

Predložitevno sodišče

Korkein hallinto-oikeus

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: TeliaSonera Finland Oyj

Ob udeležbi: iMEZ Ab

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Korkein hallinto-oikeus – Razlaga členov 4(1), 5 in 8 Direktive 2002/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu) (UL L 108, str. 7) – Nacionalna zakonodaja, na podlagi katere se mora vsako telekomunikacijsko podjetje pogajati o medomrežnem povezovanju z drugimi telekomunikacijskimi podjetji – Obseg obveznosti pogajanj in zahteve, ki jih lahko postavijo nacionalni regulativni organi

Izrek

1. Člen 4(1) Direktive 2002/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu) v povezavi z uvodnimi izjavami 5, 6, 8 in 19 ter členoma 5 in 8 te direktive nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je zakon o trgu telekomunikacij (Viestintämarkkinlaki) z dne 23. maja 2003, ki ne omejuje možnosti sklicevanja na obveznost pogajanj na področju medomrežnega povezovanja le na operaterje javnih elektronskih komunikacijskih omrežij. Naloga predložitvenega sodišča je torej ugotoviti, ali je glede na položaj in naravo operaterjev iz postopka v glavni stvari te mogoče opredeliti kot operaterje javnih komunikacijskih omrežij.
2. Nacionalni regulativni organ lahko šteje, da je bila obveznost pogajanj o medomrežnem povezovanju kršena, če podjetje, ki nima pomembne tržne moči, predlaga medomrežno povezovanje drugemu podjetju pod takšnimi enostranskimi pogoji, ki ovirajo razvoj konkurenčnega maloprodajnega trga, ker ti pogoji strankam drugega podjetja onemogočajo uporabljanje njegovih storitev.
3. Nacionalni regulativni organ lahko zahteva od podjetja, ki nima pomembne tržne moči, vendar nadzoruje dostop do končnih uporabnikov, da se v dobri veri pogaja z drugim podjetjem bodisi o medomrežnem povezovanju zadevnih omrežij, če je tistega, ki zahteva tak dostop, treba opredeliti kot operaterja javnih komunikacijskih omrežij, bodisi o medobratovalnosti SMS in MMS storitev, če tega operaterja tako ni mogoče opredeliti.

(¹) UL C 197, 2.8.2008.